

מתנגדי הגוש ליבוביץ

ממנהיגי הגוש בדציון

נביאי הבעל והאשרה, בעלי קאינו וסוחרנישק

למבמני הגוש, בראשית דרכו, משמש יצחק שובינסקי, מי שהיה אז בעליה של חברת ייצור המכונות אוטוקארס. הוא תרם, בין השאר, מכונות לרכ לוינגר ולאנשיו, זמן קצר אחרי פלישתם לחברון. זמן מה לאחר מכן נחקר שובינסקי על חלוקת מכונות לאישריציבור שונים במחירי הנחה. מאשימו העיקרי היה שמואל תמיר, שתנועתו הקטנה התחרתה אז עם הגוש על כתר הקיצוניות הימנית.

מממן אפל נוסף וירדע של הגוש בראשית דרכו היה הבנקאי יהושע בדציון, שתרם כסף למתחלי חברון ולעוד מיפעלות של גוש'אמונים. לפני תפיסתו בגניבת ענק וכליאתו בבית הכלא. ממון לאמבוטל השקיע הקבלן הירושלמי פרץ בדגיאת להתנחלות עופרה. מממנים אחרים היו בעלי-ממון מחוז-ארץ, שהבולטים בהם סיריל שטיין, מלך בתי-הקאוינו וההימורים של לונדון, וסוחר-הנשק ממכסיקו, מרכוס כץ.

אלא שכל תרומות המממנים האפלים לא היה בכולן לפרנס את תקציביה העתק של גוש'אמונים, שאינם שתוחים לפני מבקריהם המדינה או גוף ביקורתי רשמי כלשהו.

עיקר תקציבי הגוש מקורם כצניורות-מימון ממשתלטים, כמישרין או בעקיפין.

עשרות הפעילים המרכזיים של גוש'אמונים מקבלים, במשך כל שנות פעילות הגוש, משכורות ממשלתיות.

בני קצובר, למשל, שימש תחילה כיו"ר המועצה הרתית בשומרון, ואח"כ כיו"ר המועצה האזורית שומרון. חברו, מנחם פליקס, מקבל משרד-הדתות.

כמנהל-אדמיניסטרטיבי של הישיבה בקרומים. המשכורות הממשלתיות לא הפריעו לעולם לקצובר, לפליקס ולמנהיגים נוספים של גוש'אמונים נגד החוק והסדר במדינה.

קודם לעליית הליכוד לשלטון, ניוונו פעילי-הגוש ממשכורות שהוענקו להם כאמצעות מישרד-הממשלה שבידי המפר"ל והאגף הרתי של מישרד-החינוך-והתרבות. אחרי "המהפך", החלו זורמים כספים לקופת הגוש מכל מישרדי הממשלה — מישרדי החקלאות, השיכון, הקליטה, הביטחון וצה"ל. וכמוכז; מחלקת ההתיישבות של הסוכנות-היהודית.

השנים שבין מילחמת-שת-הימים למילחמת יום-הכיפורים היו כבחינת מהלכים שהביאו לגיבושה המלא של אידיאולוגית ההתנחלות כבשחים הכבושים. שנים של התארגנויות פנימיות, שהביאו, מאוחר יותר, ליצירת תשתיתו הקשוחה של גוש'אמונים.

הלם מילחמת-יום-הכיפורים הביא, במקביל לתנועות-המחאה הלא-משיחיות, להלם אצל חובשי הכיפות הטרוריות. זה הביא, כסופו של דבר, בט"ו בשבט (פברואר 1974) להקמת הגירסה הראשונה של הגוש, תחת הכותרת "גוש אמונים במפר"ל". את השם הציע הרב חיים דרוקמן.

קיסנינג'ר. אחד מראשי הגוש, יואל ברנן, היה הראשון שהטיף בגלוי לצאת נגד ממשלת-ישראל, שעליה אמר: "כשם שיצאו יהודים נגד השלטון הכריטי שהיה בארץ, ממשלה זו פשוט אינה ריבונית... שיקוליה מוכתבים מבחוץ..."

בימי המבוכה שלאחר מילחמת-יום-הכיפורים הלכה האידאיה המשיחית ותפחה, בעוד חובשי הכיפות-הסרוגות ממשיכים בתהליך סטייתם הימנית.

למסגרות הדתיים-לאומניים של 1974, הצטרפו, כשנתים פוליטיים, תומכים ואוהדים חילוניים, אנשי תנועת "ארץ-ישראל-השלמה": משה שמיר, עזרה זורה, גאולה בהן, נעמי שמר ויצאים נוספים של תנועת-

סידרה של פגישות-הכנה הולידה את כנס-הייסוד בכפר-עציון. באותו כנס השתתפו, בין השאר, חברי-הכנסת וזלמן המר, הרבנים לוינגר, דרוקמן, ולדמן, ברנן, חנן פורת וגרשון שפט. זמן קצר לאחר כנס-הייסוד, באביב 74, חל הקרע הראשון בין גוש'אמונים למפר"ל. הסיבה היתה המהלכים המדיניים הרדמתיים, שבאו בעיקבות מילחמת-יום-הכיפורים.

היה זה הרב קוק שנתן את האות לתלמידיו ולנוהים אחריו, כאשר קבע: מעתה לא "גוש'אמונים במפר"ל, אלא "גוש'אמונים" כלבר. או, בלשונם של תלמידיו, "הוא התיר לסגור את הגמרות" ולצאת לקרב על ארץ-ישראל-השלמה. אחד משלבי-הפתחה של גוש'אמונים העצמאי היה סידרת-הפגנות נגד ממשלתו של יצחק רבין. העילה: הסכמי-הנסיגה שיום הנרי

העבודה, באגף האקטיביסטי שלה, שלא היה להם מאומה עם היהדות הדתית. נעמי שמר התגלתה לפתע לציבור כאוהדת גלהבת של גוש'אמונים. היא כתבה אף פזמון למען מפגיני סכסטיה, וקראה אותו לפנייהם: "ואו ראיתי מסביב את העשרות ואת המאות ואת האלפים / אנשים כל כך מאושרים, אנשים כל-כך יפים / יקולם במקלה גדולה כרעם הרחוק מתגלגל / ארץ-ישראל..."

המהלך המשיחי של גוש'אמונים החל בפבר של קונייטרה שברמת-הגולן, הרחק מ-מנחלת האבות" ההיסטורית.

בשיא המשאומתן להפרדת-הכוחות עם סוריה, כאמצע מסע-הדילוגים של הר"ר קיסנינג'ר בין דמשק לירושלים, בשבוע הראשון לחודש מאי 74, כאשר היה ככוונת ממשלת ישראל להחזיר לידי הסורים את העיר קונייטרה שנחרבה בידי צה"ל, פרץ גל ההפגנות, שהוציא לרחובות ירושלים את תשתית גוש'אמונים.

תלמידיו ובוגרי מרכז הרב הנהיגו את ההפגנות. בלטו ביניהם חנן פורת, משה לוינגר וחיים דרוקמן. הם נשאו מול מעון ראש-הממשלה כרוזת נגנות הוויתורים, נערים ונערות בכיפות סרוגות רקדו ושרו: "עוצו עצה ותופר, דברו רבר ולא יקום כי עימנו אל". את שרי-החוק האמריקאי ממוצא יהודי, הנרי קיסנינג'ר, הם כינו בכינויים "בעל הגוייה" JEW BOY.

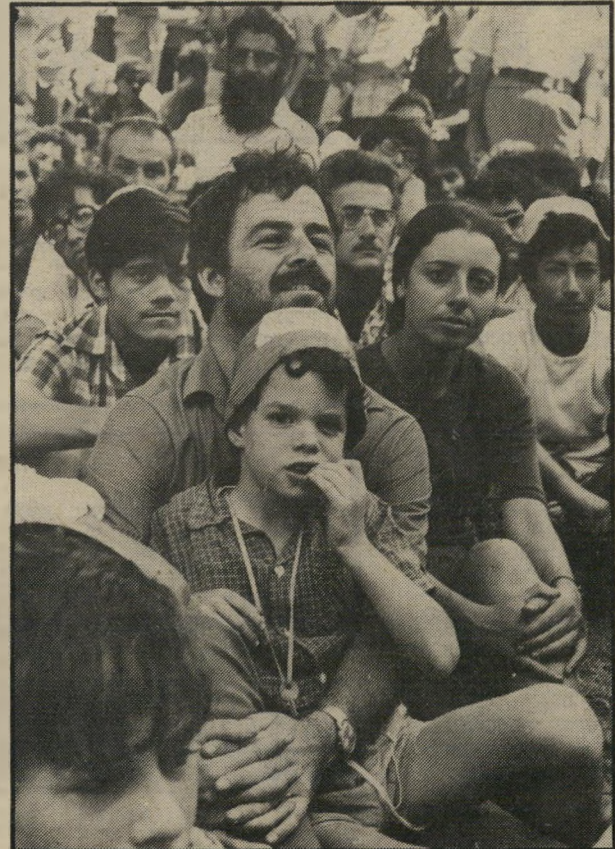
כאחד מדילוגיו של קיסנינג'ר התארגנה, תוך שמונה שעות, ההתנחלות הראשונה של גוש'אמונים. המתנחלים והציוד רוכזו בסתר, גנראטור נתקבל בסוד ממחלקת-ההתיישבות של הסוכנות היהודית, וכבוקר, בתוך בונקר סורי ישן, בקצה קונייטרה החרבה, הוקם היישוב קשת. תוך שעות הגיעו למקום, מי ברכ ומי ברגל, צעירים חובשי כיפות סרוגות, ולהם תרמילים, שקי-שינה וסיפרי-קורש.

מבחינת גוש'אמונים הצדיקה את עצמה התנחלות קשת. התוצאה: עם חתימת הסכם-הפרדה עבר הגבול החדש במקום שקבעו אנשי הגוש.

הלכת: נפערה סירצה ראשונה כי שילטון החוק הישראלי. מותר לעשות מנישים שלא על דעת הממשלה החוקית, וניתן להציב עובדות בשטח, בניגוד לנהלים המקובלים, תוך כיסוף ידה של הממשלה. המסע המשיחי של גוש'אמונים יצא לדרך.

התנחלות נידת

נהיגי גוש'אמונים ידעו מראשית דרכם, שהם תנועה מוגבלת בכסיס האנושי שלה, ויחד עם זאת תנועה המשלבת בני-נוער. (המשך בעמוד 58)

מסגנים בפסטיבל של גוש'אמונים

שרון וקצובר באילון-מוטה